

HOME SWEET HOME

(Rientro a casa)

Een monoloog

door

DARIO FO & FRANCA RAME

VERT: FRANS ROTH

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 03 366 44 00
E-mail: bestellen@toneelfonds.be
Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOME SWEET HOME** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteurs en vertaler: **DARIO FO & FRANCA RAME en vertaald door FRANS ROTH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

(Een vrouw stapt uit de tram. Straatgeluiden. Ze kijkt om zich heen, heeft moeite met de oriëntatie vanwege de dichte mist.)

VROUW: Die rotmist!... Het zit weer eens potdicht... En hier valt het nog mee. Daarnet vanuit de tram zag ik een postduif lopen, met zijn kop voorover, vlak langs de witte streep. Roekoe, roekoe, roekoe... Er moet hier ergens een bord staan... Ja. Wijk 1220, blok 3B. Dan moet ik die kant uit. Ik mag wel uitkijken. Voor je het weet, zitje met die mist in het verkeerde flatgebouw... Shit, die stomme blokken lijken ook allemaal op elkaar. Ze hadden ze toch best een ander kleurtje kunnen geven, een ander motiefje, weet ik veel: ruitje, streepje, balletje... bloemetje voor mijn part. Nee hoor, allemaal dezelfde blokkendozen... en allemaal datzelfde vieze diarree-groen! Ik moet die kant op...

(Ze wendt zich tot publiek.)

Kijk, en hier, op dit punt, liep de zaak helemaal uit de hand. Een drama! En ik was toch al zo over mijn toeren. Ik heb de hele dag in bed gelegen... Niet dat ik ziek was, nee hoor, ik voelde me prima. Nee, ik lag daar in de armen van een man. In een hotelkamer. Ik ja! Getrouwd, twee kinderen. En heus niet omdat ik gek was op die man... O God, nee. Ik had nog nooit wat met hem gehad, sterker nog, ik kende hem amper... dat wil zeggen, ik kende hem al eerder... maar pas vandaag heb ik hem helemaal leren kennen, in zijn totaliteit zal ik maar zeggen. Misschien wel ietsje té totaal.

Maar het komt door mijn man, het is zijn schuld dat bij mij opeens alle stoppen doorsloegen vanmorgen. Want ik zag die Ferdinand... Ferdinand ja, dat is de man waarmee ik de hele dag heb liggen vrijen, die zag ik eerst helemaal niet zitten. We werken op hetzelfde kantoor. Oh, hij ziet er wel goed uit, hoor... heel goed zelfs. Maar dat vind ik eerlijk gezegd niet zo belangrijk, dat is niet wat bij mij de doorslag geeft... er moeten een hoop andere ingrediënten bijkomen... Ja, hoe moet ik het zeggen? Ik vind dat een man iets moet uitstralen... nou, een bepaalde manier van lopen... van kijken ook... het timbre van de stem vind ik ook heel belangrijk. Maar bij die Ferdinand had ik dat niet... die was zo vlak als wat. Het ECG van een kikker.

Bovendien had hij niet de juiste geur. Oh? Heeft u dat niet? Als een man of vrouw niet de juiste geur heeft, een hele prettige, zachte, bij hun passende geur, nou dan kan je op je kop gaan staan, maar dan wordt het niets. Op dat punt ben ik heel kritisch. Ik snuffel aan alles en iedereen. Er hoeft maar iemand bij mij in de buurt te komen of ik meteen van: snif- snif... ik maak een röntgenfoto met mijn neus. Die Ferdinand was een ramp, ook qua geur. Hij rook naar niks. Een asperge in de diepvries. Daar komt nog bij dat ik hem maar half kende: alleen het gedeelte dat boven het loket van de kassa uitstak. Ferdinand is hoofdkassier. Hoofd- en borstkassier. Net Fred Emmer. Het was nooit bij me opgekomen dat ie daaronder misschien ook nog wat had... benen... voeten.

Nee, Ferdinand was voor mij een halve man, een borstbeeld. Ja, ik had heus wel gemerkt dat ie naar me keek. Nou en of, hij kon zijn ogen gewoon niet van me afhouden. Met zo'n trouwe hondenblik... en dan dat nekkie zo'n beetje schuin... ik dacht altijd: nog even of hij begint te kwijlen en hij geeft een poot... En als hij me gedag zei, dan stak ie die ellenlange arm van hem uit het loketje en begon

ie één voor één mijn vingerkootjes te kraken. Een soort kotenkrakerssuite!

Dat is zo'n idiote manier van doen, dat hebben meer mannen. Die denken hun mannelijkheid te moeten bewijzen door systematisch je middenhandsbeentje te slopen. De rest van de dag kon ik dan nog maar met één hand typen: mijn linker.

Ik ben er, geloof ik... Dit hier is het eerste flatgebouw. Of is het al het tweede. Oh, daar hangt een bordje... maar dat is niet te lezen. Helemaal opgelost in de mist. Blok O, flat 2. Maar die 2 kan ook een 9 zijn... en die O is misschien wel een Q. Stel je voor dat dit blok Q is... dan zit ik helemaal verkeerd... moet ik minstens twee kilometer terug. Kwam er maar een agent langs. Nee, daar koop ik niks voor. Als hier een agent langskomt, is ie vast en zeker ook de weg kwijt en dan kan ik hem straks nog naar het bureau brengen aan het handje. Ik zou natuurlijk iemand kunnen aanhouden. Mooi niet! Straks is het een seksmaniak, die meteen misbruik maakt van de mist en me bespringt en me verkracht in het eerste plantsoen links, midden tussen de hondenpoep... en daarna smeert ie 'm met mijn tas. En dat zou dan een waardige bekroning zijn, ik mag wel zeggen het geslaagde slotakkoord van de rottag, die ik achter de rug heb. Het begon vanmorgen vroeg al met een knallende ruzie met mijn man over hoe we gisteravond gevreeën hadden... Zei ik we? Nou, dat was dan meer bij wijze van spreken. Hij had gevreeën, in zijn dooie eentje. Ik heb geteld... de laatste twee jaar tel ik altijd als ik met mijn man naar bed ga. Eenentwintig seconden... wat zeg ik? Ik was gisteren nog maar bij eenentw... en toen was ie al klaar. Mijn man heeft gisteravond al zijn persoonlijke records over de korte afstand op indrukwekkende wijze gebroken. Als ie zo doorgaat komt ie nog eens in het Guinness Book of Records. De erotische sprintkampioen! Dat is geen vrijen meer, dat is iemand behandelen op het niveau van een computerspelletje... bliep-bliep-bliep. Ik ben het gele visje dat hij moet zien te vangen in het blauwe labirint... bliep-bliep en op moet vreten met zijn oranje hap-hap! Ja, en ik moest daarna naar de badkamer om me te wassen. Eerst komt er ijskoud water uit de kraan, dan kokend heet... Witheet kom ik terug in de slaapkamer en wat zie ik? Meneer ligt doodgemoedereerd te maffen op z'n buik, die eigenwijze kont van hem in de lucht. Nou, toen brak er iets in me... Ik was niet meer te remmen. Ik ruk de dekens van het bed, pak zijn schoen, echt Italiaans kalfsleer... ik doe even een warming-up en... BAF, ik geef hem een ongenadige dreun midden op die dikke zelfingenomen kont van hem. Tekéér dat ie ging. De leeuw van MGM die het hele oerwoud bij elkaar brult. Alle burenen beneden, boven en ernaast zaten rechtop in hun bed en begonnen in gezamenlijk overleg luidkeels te protesteren. Toen hij om 06.38 werd gewekt door de wekkerradio, lag ik al naar hem te kijken, héél dreigend, met zo'n opgetrokken wenkbrauw... ik kan ontzettend vuil kijken als ik wil... en ik heb hem weer van alles naar zijn hoofd geslingerd, alles wat ik 's nachts had liggen verwerken in mijn personal computertje hier. (*wijst op haar hoofd*) "Heb niet de moed datje nog ooit een vinger naar me uitsteekt. Tussen ons is het uit, begrepen. Ik verdom het om nog langer jouw hometrainer te zijn. Ik zet het je betaald, mannetje. Ik open een bordeel recht tegenover je werk. Dan kan je persoonlijk controleren wie er allemaal naar binnen gaat. En dan ga ik tippelen." "Tippelen?" "Tippelen, ja, voor jouw bank met een groot bord om mijn nek: HIER LOOPT GEWASSEN EN GEPARFUMEERD, IN SPECIALE AANBIEDING DE WETTIGE ECHTGENOTE VAN INGENIEUR FOKKEMA. FANTASTISCHE REDUCTIES VOOR CJP-ers, AOW-ers EN IKV-ers. ZATERDAG EN ZONDAG GESLOTEN, WANT DAN MOET IK MET DE KINDEREN OP STAP."

Intussen kleedde ik me aan. Ik was zo razend dat ik niet eens in de gaten had

dat ik een blauwzilver brokaten jurk aantrok met van die kanten flubbertjes, de enige avondjurk die ik heb, een kreng van een ding... en dat ik mezelf schminkte of ik naar een carnavalsfeest moest in plaats van naar kantoor.

Tussen de scheldkanonnades door propte ik allerlei spullen in mijn weekendtas. Het was niet de eerste keer dat ik mijn boeltje pakte om er vandoor te gaan, maar meestal kwam ik dan niet verder dan de lift. Het verste punt dat ik ooit gehaald heb was de krantenkiosk op de hoek. Ik kocht een paar kranten, stopte ze tussen m'n tanden en liep met de staart tussen de benen weer naar huis. Maar dit keer was het menens... Die 21 seconden was echt de limit. Ik voelde me net een raket op zijn lanceerbasis. De countdown was begonnen: 21-20-19... Ik kon niet meer terug... 18-17-16. Brokaat en kant, de rook sloeg vanonder mijn rok vandaan. 15, 14, 13... ons huwelijk stelde toch al niks meer voor. 12, 11, 10. Ik heb niet eens de lift genomen... Nee, ik liep alle trappen af en zong uit volle borst: "Huilen is voor jou te laat". En alle vrouwen uit de flat kwamen naar buiten op de galerij en zongen mee: "Huilen is voor jou te laat". Ik heb van mijn leven nog nooit zo'n succes gehad.

Ik word opeens zo draaierig. Dat komt natuurlijk van alle drank die ik vandaag naar binnen heb geslagen. Ik heb nu lang genoeg rondgedard, ik moet nou toch echt maar eens op huis aan.

Maar hoe pak ik het aan na die scène van vanmorgen met die raket? Ik kan misschien maar beter hier buiten op hem blijven wachten. Hij komt meestal thuis om deze tijd. Ik heb totaal geen zin in een confrontatie waar mijn schoonmoeder en mijn kinderen bij staan. O God, de kinderen! Ik ben vanmorgen de deur uitgerend zonder ze gedag te zeggen. "En de kinderen, daar zorgt je moeder wel voor. Wat zal die blij zijn dat ik haar niet meer in de weg loop. Ik deed toch nooit iets goed in haar ogen."

Ja. Ik was vanmorgen echt gelanceerd bezig. Ik ben heel waardig de trappen afgewiebel, de verontwaardiging straalde uit m'n heupen... en toen ik op kantoor aankwam was ik nog ziedend... Nee, nou lieg ik, ik heb kantoor niet eens gehaald. Wel het koffiehuis op de hoek. Ik bestel twee warme cognacs. "Bent u met z'n tweeën?" "Ja, eentje voor mij en eentje voor mijn pestbuil" Ik sla die twee cognacs naar binnen: ik dacht dat mijn keel afbrandde! Ik was net van plan om van m'n stokje te gaan: pats... een hand die mijn schouderblad ontwricht. De hand Gods? Ik draai me om: was het die Ferdinand, die normaliter mijn vingers kraakt. Ik keek hem aan, ik schrok me

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

